

NIEUWE TOEWIJDING

Dr John Mott, de voorzitter van de wereldconferentie te Tambaran, heeft een boodschap gericht tot de Christenen om in eenheid, in nieuwe toewijding, God te dienen.

Hij heeft o.a. gezegd:

„Wij zijn ervan overtuigd, dat alleen God de menschen redden kan. Rassenhaat met vervolging als wrange vrucht, wordt openlijk geëerd als een nationale godheid, waarvan de dienst zich reeds heeft ingeburgerd. Maar nationale goden, hoe ook genaamd, goden van rassen of klassen, kunnen ons niet redden. In Christus vindt elk volk, elk ras, elke cultuur, de vervulling van zijn hoogste bestemming. Wij roepen onze mede-Christenen in de geheele wereld op, zich met ons te vereenigen in nieuwe toewijding om Zijn wegen bekend te maken op ieder gebied des levens.”

HET LEZEN VAN VERZEN

III. TE WEINIG SCHADUW . . . . .

Ik heb eens bloemen geplant in het zonnigste hoekje van m'n tuin.

En . . . ik had „succes.” Na een paar weken zag ik de mooiste kleuren.

Maar lang duurde het niet. Nog vóór ze uitgebloeid waren vielen ze af. En ik had ze toch zoo goed verzorgd . . . De tuinman zei me later: Je hebt ze te veel in de zon gezet. Ze hadden te weinig schaduw . . .
Waarom ik u dit vertel? Ik behoef het u niet te zeggen. Als we samen het vers van Elisabeth Reitsma gelezen hebben, dan begrijpt u het wel. Hier is het:

Gij, die mij in vreugd liet bloeien,
En in blijdschap lieve zon,
Leer mij, dat ik zacht en stille,
Met dezelfde goede wille,
Ook de smart drink' uit Uw bron.

Want hoe zal 'k voor 't eene danken,
Als het andere mij krenkt?
Laat mij nimmermeer verlangen,
Maar alleen met dank ontvangen,
Alles wat Uw hand mij schenkt.

Ach, zoo klein is nog mijn harte,
Dat het al te vaak vergeet,
Dat de zon het zou verschroeien,
Dat het niet zou kunnen bloeien,
Zonder koelte van het leed . . .

C. REDERT

Over het werk van ROELAND KONING

Een hernieuwde kennismaking met het werk van den in Christelijken kring en daarbuiten gelukkig steeds meer bekend wordenden schilder Roeland Koning, beteekent telkens weer een verrassing. Hij is bij voorkeur en op zijn best: de schilder van de figuur. En er zullen niet velen zijn, die eenigszins meelevens met de kunst in al haar uitingen, die niet bij het noemen van den naam

Roeland Koning direct een Egmonder visscher vóór zich zien.

Zijn werken met visschersfiguren zijn tot nu toe het meest gereproduceerd. En ze verdienen het.

Koning is Christen, én hij is schilder. Hij ziet dat niet als een tweehed, maar een volkomen eenheid. Hij is Christenschilder. En zijn werk heeft erdoor aan bekoring voor ons gewonnen. Hij is realist in den goeden zin van 't woord. Hij geeft zijn objecten natuurgetrouw weer, maar méér dan dat.

Juist als Christen wil hij dieper doordringen in zijn onderwerp; meer dan het, ik zou het willen noemen, fotografisch portret, probeert hij ons iets van de ziel, van het innerlijk van zijn object weer te geven.

En zoo hebben wij zijn Egmonders gezien: sterke, wilskrachtige figuren, met klaren blik, waaruit Godsvertrouwen spreekt; stille vrouwenfiguren, die, door veel levensleed heen, het licht gezien hebben.

Hij tracht dat niet te bereiken door kleurengetoover, door een opvallende schildertechniek. Sober, stemmig, beheerscht en wel-overwogen gecomponeerd, komen zijn figuren op je af, en houden je geboeid.

Geen sterke contrasten in zijn groepen, geen uitbundigheid van penseelen, maar strak en getemperd, als zijn objecten zelf.

Gelukkig waren ze weer vertegenwoordigd op de tentoonstelling gedurende de Januarimaand in Kleykamp, Den Haag, zijn Egmonders.

Zijn prachtige, stijlvolle doek „De aardappelrooiers” houdt de aandacht gebonden door de eerlijke levens-echtheid van die groep, uit de duinen van het aardappelland terugkeerende, mannen en vrouwen. Zie die begrepen en „doorvoelde” gezichten, die ieder voor zich een levensgeschiedenis vertellen.

Maar de groote verrassing van deze tentoonstelling was de prachtige gaafheid van zijn heele reeks doeken en aquarellen, die een heel ander slag menschen uitbeelden. De schilder heeft in Veenendaal en omgeving gewerkt, en is met een rijken oogst nieuw, voldragen, frisch werk teruggekeerd. Die van leven sprankelende aquarel van de varkensmarkt alleen al, houdt u uren-

Klein schilderresje

Veluwsche boerin

lang geboeid. Telkens weer ontdekt ge een nieuw détail, dat u treft om zijn juiste weergave.

Zie dat drietal boeren daar staan, eigen-gereid, wilskrachtig, slim, in één woord „Geldersch.” Men moet Gelderschman zijn, om pas tenvolle te waardeeren hoe knap Koning deze zoo anders gearde menschen dan de visschers, ook weer begrepen en gepeild heeft, en hun innerlijk naar voren gebracht in een geheel verantwoorde realistische weergave.

Die varkensmarkt deed me telkens denken aan Jan Strube's „Veemarkt,” waaraan het zeer verwant is. Maar hoeveel milder is Koning dan Strube, die gauw overdrijft en meer 't caricaturale van den boerenkop accentueert. Dan is daar dat prachtige doek van de „Veluwsche boerin in landschap,” die vrouw, in stil gepeins verzonken, met iets mystieks, temidden van het landschap, dat met haar meedroomt. Men zou geneigd zijn, te zeggen: de „zwaarte” en de mystiek van haar geloofsleven zijn naar buiten getreden en één geworden met het volmaakte portret.

Het hoeft dan ook geen verwondering te wekken, dat opdrachten uit onzen kring tot het schilderen van een portret, niet uitbleven. Ook deze tentoonstelling geeft daar enkele sprekende stalen van te zien.

Het portret van den V.U. hoogleeraar en „Timotheüs”-medewerker Dr F. W. Grosheide o.a., en het sobere, fijn doorvoelde vrouwenportret van mevrouw Risseeuw, moeder van onzen literator P. J. Risseeuw.

Zou men op grond van het vorengaande, gezien ook de keuze van zijn objecten, meenen dat Koning alleen in staat is tot de sobere, rustige figuren van door het leven geleerden en geharden, dan hoeft men maar even zijn bloeiende, van jong leven sprankelende kinderstudies te zien, om te beseffen, hoe goed ook het kinderleven hem ligt.

Zijn palet heeft er zelfs schik in gehad, bij het „meisje in blauw.” En al die andere meisjesdoeken, prachtig van kleur, warm en vol sfeer!

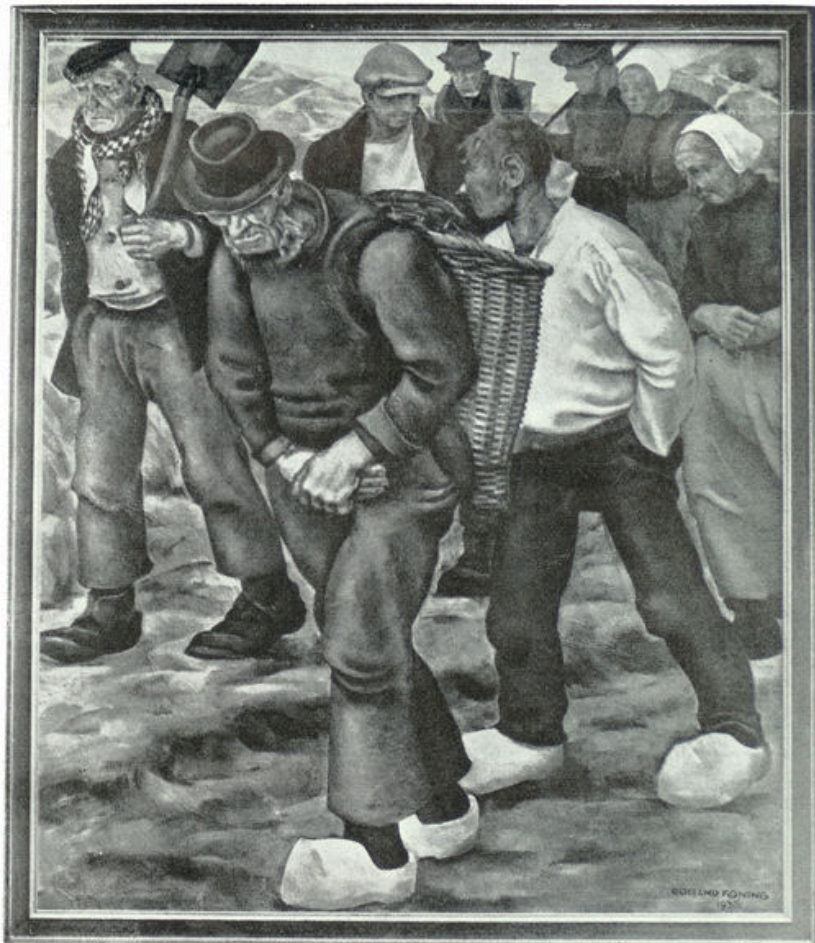
Zie in het raak weergegeven „Klein schilderesje,” de gespannen aandacht waarmee het meisje bezig is met haar teekenwerk, den gedurfd lichtval, en toch dezelfde strakheid van lijn, die bij zijn eerste visschersfiguren reeds zoo opviel.

Roeland Koning is gezond modern in zijn werk, in den goeden zin van 't woord. Hij doet niet mee aan allerlei-ismen, aan Spielereien met verf, aan cubistische experimenten, maar is ten volle „tijdgenoot.”

Men kan schilderijen zien, en ze waardeeren om knapheid van techniek en kleurenschoon, en toch zeggen: „Maar ik zou er niet altijd tegen aan kunnen zien in mijn huiskamer!”

Het mooie van Konings werk is, dat het verlangen in je opkomt, ze zelf te bezitten en altijd om je heen te hebben. Een doek van hem aan den wand lijkt mij een telkens nieuw, en altijd blijvend genot.

Christenschilders zijn zeldzaam. Laten we dankbaar zijn voor dit talent, en hem in eere houden. G. J. PEELEN

De aardappelrooiers